

بُرد بزرگ اعتصاب دانشجویان کبکی

Des | مهر ۲۸ ۱۳۹۱ | 0 Comments

جنبش های دانشجویی

Like { 0 } Tweet

نوشته اسکات منترال*

ترجمه مرکز مطالعات دفاع استراتژیک بی خشونت

هیس! اجازه دهید رازی را برای تان فاش کنم: ما با قانون جنگلیم و پیروز هم شدیم.

اعتصاب دانشجویان کبکی کانادا علیه افزایش شهریه ها پس از پنج ماه، سرانجام هفته پیش، با پیروزی دانشجویان خاتمه یافت. در سایه خبرهای بهار عربی، ناآرامی های اروپا و جنبش وال استریت را اشغال کنید!، دانشجویان کبکی در غالب سه انجمنی که در سراسر استان کبکی شعبه دارند اعتصاب کردند، با قدرت ایستادند و زیر بار برنامه های دولت راستگرا برای افزایش ۷۵ درصدی شهریه، معادل ۱۶۲۵ دلار ظرف سه سال آینده نرفتند تا نبرد بزرگی را علیه نئولیبرالیسم ببرند(۱). در استان کبکی بیشتر دانشگاه ها و کالج ها با هزینه ی بودجه عمومی اداره می شوند.

طی چهار دهه گذشته، دانشجویان استان کبکی همواره علیه افزایش شهریه ها و کاهش بورسیه ها و وام ها اعتصاب کرده اند. اما اعتصاب اخیر آنان یکی از راهبردی ترین و تاثیرگذارترین اعتصاب ها بود چرا که جبهه ای میان دولت سرمایه داری که پول شرکت ها بر آن تاثیر زیادی دارد و مردم عادی کشیده است. (افشاگری، چهل سال از دوران دانشجویی من می گذرد، اما یکی از کسانی بودم که در اعتراضات سال ۲۰۱۲ دستگیر شدم.)

این جنبش به فرانسوی به «بهار افرا» معروف شد و تلفظی شبیه به بهار عربی در فرانسه دارد. این اعتصاب که به دست «دانشجویان لوس»(۲) انجام شد، بسیاری از مردم کبکی را عصبانی کرد. با این که خدمات بهداشتی در کبکی رایگان است، بسیاری معتقدند که دانشجویان باید برای تحصیل پول بدهند. پیش از اعتصاب، هزینه تحصیلی دانشجویان فوق لیسانس به طور متوسط ۲۶۲۴ دلار بود، البته به مراتب از هزینه متوسط کالج در آمریکا، سه هزار دلار، کمتر است و سی ان ان آمریکا آن را قیمتی مناسب می داند. کالج های هم سطح در کبکی ۱۵ تا ۲۰ برابر ارزان تر از هم طرازان شان در آمریکا هستند.

دانشجویان و مربع های قرمزی که روی لباس های شان نصب کردند دولت لیبرال [راستگرا در کانادا] را مجبور به عقب نشینی کرد. دولت سرانجام در تلاش برای برقراری نظم، تن به انتخاباتی داد تا رای دهندگان تصمیم گیرنده باشند. لیبرال ها شکست بزرگی خوردند، دلیل آن تا قسمتی به سبب اقتضاح فساد بود که چند هفته پیش برملا شده بود. در انتخابات ماه می، اعتراض های کمتری اتفاق افتاد چون عده ای از دانشجویان مشغول کار بودند. آنها همچنین می دانستند دولت از پلیس بیشتری استفاده خواهد کرد تا به بهانه تامین امنیت نشان دهد که این دولت لیبرال است که استان را از شر دانشجویان یاعی در امان نگه داشته است.

دانشجویان اعتصابی بهای سنگینی پرداختند. آنها یک سال آموزشی شان را به خطر انداختند و بسیاری از آنان با خشونت پلیس مواجه شدند. بیش از دویست هزار نفر اعتصاب را به مدت پنج ماه ادامه دادند. سه هزار و سیصد و هشتاد و هفت نفر از آنان دستگیر و صدها نفر زخمی شدند، بعضی نیز با گلوله های پلاستیکی و باتوم آسیب جدی دیدند.

بیش از صد تظاهرات شبانه که بیشتر آن ها بین هزار تا پنج هزار شرکت کننده را دربر می گرفت برپا شد. این اعتراض ها اغلب درون مایه تئاتری، ورزشی و یا نیمه برهنه داشت. تا زمانی که تعطیلات تابستانی آغاز شد روزانه سه تا چهار تظاهرات بی خشونت مستقیم دیگر مانند بستن پل ها، مدرسه ها و خیابان ها برگزار می شد.

از آنجایی که بیشتر تظاهرات ها غیرقانونی اعلام شد، بزرگترین سری از کنش های نافرمانی مدنی در آمریکای شمالی با این تظاهرات ها شکل گرفت. درحقیقت جرقه بزرگترین تظاهرات ها در کانادا زده شد؛ سه تظاهرات عمده، که بین صد تا سیصد هزار نفر را شامل می شد. استان کبک نزدیک به ۲۰۰ میلیون دلار را صرف برقراری نظم و تغییر برنامه های کلاسی در دانشگاه ها کرد. این رقم بیش از درآمدی است که از افزایش شهریه ها عاید بوجه عمومی می شد. این نکته نشان داد که موضوع بیش از آن که درباره پول باشد درباره تقابل جامعه گرایی (سوسیالیسم) و سرمایه داری (کپیتالیسم) در این استان است.

استراتژی دانشجویان ساده بود: سازمان دهی، برگزاری جلسات عمومی، اعتصاب، کشاندن مسئله به خیابان ها و مقاومت در برابر دولت. طی این مسیر ده ها هزار غیر دانشجو، از والدین گرفته تا معلمان، در تمامی سنین و از خانواده هایی که در میان آنها نسل های مختلفی دیده می شد به این اعتراض ها پیوستند. پس از آن که دولت پس از هشتم ماه می اعتراض ها را غیرقانونی اعلام کرد، به جای این که اعتراض ها زیرزمینی شود و جنبه مخفی پیدا کند مردم با ایجاد سر و صدا و به هم زدن قاشق و قاشقه و .. اعتراض شان را نشان دادند و درواقع همه قانون شکنی کردند.

حزب ملی گرای فرانسوی کبک (PQ) از خواست های دانشجویان که برای آنها فرجه ای برای افزایش شهریه ها قایل بود حمایت کرد و در انتخابات پیروز شد و پس از آن دولت اقلیت اش را تشکیل داد. بلافاصله پس از این که حزب (PQ) قدرت را - هفته پیش - در دست گرفت، اعلام کرد که افزایش شهریه ها معوق شده است، اکثر بندهای قانونی علیه اعتصاب دانشجویان را لغو کرد، فرکینگ گاز (۳) را متوقف کرد و قول داد تنها نیروگاه هسته ای کبک را تعطیل کنند. با این اوصاف جنبش شروع خوبی داشت اما فشارها باید تا تحقق این اهداف ادامه داشته باشد. حزب ملی گرای فرانسوی کبک (PQ) در دوره های پیشین زمامداری اش به اتحادیه پرستاران حمله کرده بود و تلاش کرده بود سی درصد به شهریه ها اضافه کند. این حزب نیز یکی از احزاب نئولیبرال است که بخش قابل توجهی از حمایت اش را از اتحادیه ها و ملی گراهای استان کبکی با گرایش چپ می گیرد. آنها نامهربانی مخفی و رقیقی نسبت به مسلمانان و مهاجران غیر فرانسوی زبان دارند. انگلیسی زبان های این منطقه نیز از مخالفان جدی این حزب اند.

دیگر حزب جایگزین چپ، حزب همبستگی کبک، که با تمام قوا از اعتصاب ها پشتیبانی کرد در انتخابات موفق نبود و تنها هشت درصد از آرا را به خود اختصاص داد. اما محبوب ترین سیاستمدار استان کبک، امیر خدیر (۴) همراه فرانسویز دیوید، که محبوبیت بسیاری در میان فمینیست های استان دارد، به رهبری حزب انتخاب شد.

میان انگلیسی زبان ها و فرانسوی زبان ها درباره اعتصاب انشقاق وجود داشت. اعتصاب به طور کامل از سوی فرانسوی زبان ها دنبال می شد و بسیاری از آنان به این اعتراضات به چشم نبردی برای آینده «کبک خود» می نگریستند. کبکی که ارزش هایش باید بیشتر جمع گرایی و جامعه گرایی باشد تا سرمایه داری حریص.

نژاد، ملی گرایی فرانسوی و قومیت به نیکی در تار و پود جنبش های سیاسی استان کبک تنیده شده است. اگرچه بیشتر اجتماعات قومیتی و مهاجران فرانسوی زبان هستند و به فرانسوی صحبت می کنند، اما آنها در اعتصابات حضور چشمگیری نداشتند. بخشی از آن به فاصله سیستماتیک نژادی برمی گردد و بخش دیگر به این سبب است که بیشتر اعتصاب کننده ها دانشجویان هنر بودند، و نه دانشجویان تجارات، لوم پایه و مهندسی که مورد اقبال مهاجرین است.

همچنان اختلاف سیاسی در جنبش دانشجویی وجود دارد. CLASSE، انجمنی که نیمی از اعتصابات و بیشتر کنش های مستقیم بی خشونت را سازمان دهی می کرد هدف شان حذف کامل شهریه است. آنها از سایر خواست های سوسیالیستی هم حمایت کرده، اشغال استعماری سرزمین کانادا را به رسمیت می شناسند و مخالفت با «پلن نرد» را در صدر الویت هایشان دارند. «پلن نرد» برنامه توسعه ای است که از طرف دولت حمایت می شود، معدن های شمال کبک را در اختیار شرکت ها قرار می دهد و حقوق بومیان کانادا را به خطر می اندازد.

در تجمع ماهیانه دانشجویی در ۲۲ سپتامبر ۲۰۱۲، چند هزار نفر زیر باران برای حذف شهریه ها به خیابان آمدند. هیچ کس باور نداشت بدون حمایت اتحادیه های بزرگ، آنها می توانند به هدف حذف شهریه ها برسند، اما این هدف می توانست با اراده سیاسی و تغییر سیاست ها در تنظیم بودجه محقق شود. دو انجمن دانشجویی دیگر که خواسته شان توقف افزایش شهریه ها بود، با اعلام پیروزی به فعالیت های شان پایان دادند.

اگرچه اتحادیه ها به صورت مالی از انجمن های دانشجویی اعتصابی حمایت می کردند اما از بسیج اعضایشان خودداری کردند و این برای فعالان دانشجویی ناامید کننده بود. اعضای اتحادیه ها منافعی در شهریه های پایین برای فرزندان شان دارند. حالا که اتحادیه ها از اعتصاب موفقیت آمیز دانشجویان حمایت کرده اند، طبقه کارگری درگیر با آنها به جای این که در دام انتخاباتی بیفتد که احزاب عمده سرمایه داری در آن شرکت می کنند باید به دنبال تغییر معادلات قدرت سیاسی در استان کبک باشد.

هنوز تحلیل این رویدادها زود است. دانشجویان اعتصابی بسیار خوشحال اما خسته اند. آنها به همه خواسته های «واقع بینانه شان» رسیده اند. فقط استان کبک و دو استان کوچک تر شهریه ها را ظرف چند سال گذشته بالا نبرده اند.

در ظاهر این یک اعتصاب تک-موضوعی علیه افزایش ۳۲۵ دلار در سال شهریه ها بود. اما درس های بالقوه ای که این اعتصاب در شکست سیاست های لیبرال [راستگرایانه در کانادا] به ما داد را نباید دست کم گرفت. این بزرگ ترین نبرد علیه سیاست های لیبرال [راستگرایانه] در آمریکای شمالی بود که ظرف دهه های گذشته اتفاق افتاد. نئولیبرالیسم بخشی از واژگان سیاسی استان کبک شده است. هم نسلان من خوشحال هستند که سازماندهی و اعتصاب های ما در دوران جوانی مان به بار نشسته است.

اعتصاب موفق دانشجویان درس بزرگی به ما آموخت. به بقیه شمال قاره آمریکا نگاه می کنیم و می بینیم گفتگو و سازماندهی های بزرگی برای ساختن کنش های منفرد، جنبش های پراکنده و تلاش برای ایجاد تغییر از مسیر سیاست انتخاباتی با سیستم حزبی سنتی وجود دارد. اعتراض های اخیر در استان کبک نشان داد ساختن سازمانی مردمی و دموکراتیک و پیشرفته مانند دانشجویان کبکی در یک دهه اخیر بی بدیل بوده است. پیروزی دانشجویان کبک نشان داد به رغم همه گفته ها درباره تکنولوژی های ارتباطی نوین، سازماندهی های خلاقانه و تجمع های برق آسا، اتحادیه ها و سازمان هایی که در میان مردمی ریشه دارند توانایی بیشتری در بسیج مردم به سوی هدف های مشخص را دارند.

به موازات تلاش های حکومت برای قطع حمایت دولت از آموزش، دانشجویان و خانواده های آنها در سراسر آمریکای شمالی برای تامین هزینه های گزاف شهریه دانشگاه متحمل سختی بیشتری می شوند و به مدارس خصوصی این امکان داده می شود که دانشجویان را از خانواده های ثروتمند دستچین کنند. بسیاری از خانواده ها مجبور هستند از خیر تحصیلات عالی دانشگاهی بگذرند. درس دشوار کبک این است: ساختن و حمایت از سازمان های بزرگ که جمعیتی را برای دانشجویان، والدین، و معلمان سازماندهی و تسهیل می کنند تنها راهی است که می توانند تحصیلات را برای همه قابل دسترس کنند.

نبرد برای باز پس گیری اقتصاد و جامعه مان چند مسئله اساسی ملموس به همراه دارد که مردم می توانند حول آنها به سازمان دهی و بسیج افکار عمومی بپردازند. حداقل دستمزد، نظام درمانی و آموزش از این دسته مسایل است. چشم انداز بلندمدت، پشتکار و فداکاری عواملی است که اتحادیه ها، جنبش های حقوق مننی، حقوق زنان، حقوق همجنسگرا و جنبش دانشجویی را به پیش می برد. برای انقلاب و پیروزی راه درازی در پیش است و تمرکز بر هدف از شروط اساسی است.

* این مطلب ترجمه ای است از Quebec student strike wins big منتشر شده به تاریخ September 29, 2012 در

<http://waqingnonviolence.org/2012/09/quebec-student-strike-wins-big>

توضیح های مترجم:

(۱) لیبرال های کانادا برنامه های راستگرایانه اقتصادی نظیر کاهش یارانه های تحصیلی و درمانی را دنبال می کنند

(۲) نامی که رسانه ها به این جنبش داده اند و ترجمه فرانسه آن «بچه های پادشاه» است

(۳) روش جدیدی در استخراج سوخت های فسیلی که انتقاد های گسترده ای را در میان فعالین محیط زیست کانادا برانگیخته است

(۴) سیاستمدار ۵۱ ساله کبکی که در تهران متولد شد و در ده سالگی به کانادا مهاجرت کرد

[← Previous post](#)

[Next post →](#)
